

Konkursní soud

Ilona SCHELLEOVÁ

Pravomoc

Pravomocí soudů rozumíme souhrn oprávnění a povinností, které zákon přiznává soudům k výkonu jejich činnosti.

Při vymezení pojmu pravomoci konkursního soudu musíme vycházet z příslušných ustanovení občanského soudního řádu, neboť jak vyplývá z dikce § 3 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání pro konkurs a vyrovnání se použijí ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li zákon o konkursu a vyrovnání jinak. V rámci občanského soudního řádu pak otázku pravomoci soudů řeší ustanovení § 7 odst. 1. Novelou občanského soudního řádu účinnou od 1. ledna 1992 byla civilní pravomoc soudů podstatně rozšířena, a to zejména o věci obchodní a o správní soudnictví. V rámci současné právní úpravy tedy soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných, družstevních, jakož i z obchodních vztahů (včetně vztahů podnikatelských a hospodářských), pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Z hlediska procesní pravomoci konkursních soudů je pak třeba zaměřit pozornost zejména na pojem „věci obchodní“. Novelizovaný občanský soudní řád používá tohoto pojmu na více místech, například v § 9 odst. 3 a 4 při vymezení věcné příslušnosti, v § 36b při úpravě obsazení soudu, v § 85 odst. 4 při vymezení obecného soudu, v § 89a při úpravě prorogace, v § 114 odst. 2 písm. a) v rámci přípravy jednání, v § 172 odst. 1 v rámci úpravy platebního rozkazu, jakož i v § 175, který se týká řízení směnečného a šekového.

V souladu s ustálenou procesní terminologií rozumíme věcmi obchodními v civilním procesu ty věci, v nichž jde hmotněprávně o obchodní (obchodněprávní) vztahy. Pro zařazení určitého právního vztahu je vždy rozhodný obsah tohoto právního vztahu, nikoli to, který předpis daný vztah upravuje. Pokud charakterizuje tedy pojem „věci obchodní“ znamená to, že chápeme těmito věcmi vždy ty věci, které hmotněprávně jsou obchodními vztahy, patří do obchodního práva bez ohledu na to zda jsou upraveny obchodním zákoníkem či jiným právním předpisem. V civilním procesu pak nelze jinak, než vymežit pojem „věci obchodní“ v souladu s vymezením jiných věcí patřících do civilní soudní pravomoci. Lze tedy shrnout „věcmi obchodními“

v civilním procesu jsou, bez ohledu na příslušnost soudu, ty věci, v nichž hmotněprávně jde o obchodní právní vztahy,¹ a připojují se tak k věcem občanskoprávním, pracovním, rodinným a družstevním.² V praxi tedy pravomoc konkursních soudů bude realizována zejména v oblasti projednávání a rozhodování věcí, vyplývajících z obchodních vztahů.

Příslušnost

Příslušností rozumíme vymezení okruhu působnosti mezi soudy navzájem, přičemž rozlišujeme příslušnost věcnou, funkční a místní.

Věcná příslušnost vymezuje okruh působnosti mezi jednotlivými druhy soudů. Určuje, který soud má rozhodovat o určitých věcech v prvním stupni.

Novela občanského soudního řádu účinná od 1. ledna 1992 upravuje pro řízení konkursní a vyrovnací věcnou příslušnost v § 9 odst. 2 písm. i) tak, že je stanovena věcná příslušnost krajského soudu pro případ, že úpadcem je fyzická nebo právnická osoba nezapsaná v obchodním rejstříku. Dále v § 9 odst. 4 písm. a) občanského soudního řádu je stanovena věcná příslušnost krajského soudu, jako soudu prvního stupně ve věcech obchodních, je-li úpadcem fyzická nebo právnická osoba zapsaná v obchodním rejstříku. V druhém případě tedy půjde o věcnou příslušnost krajského obchodního soudu, tam kde je zřízen ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 436/1991 Sb. ve znění změn a doplňků.

Z uvedeného vyplývá, že z hlediska věcné příslušnosti soudu konkursním soudem může být pouze krajský soud nebo městský soud jako soud prvního stupně, či krajský soud činný ve věcech obchodních rovněž jako soud prvního stupně. Z dikce shora uvedeného zákona č. 436/1991 Sb. ve znění novel pak vyplývá, že v České republice byly zřízeny s účinností od 1. ledna 1992 tři krajské obchodní soudy, a to v Praze (s působností pro území hlavního města a středočeský region), v Brně (s působností pro jihomoravský region) a v Ostravě (s působností pro severomoravský region). V tomto případě tedy můžeme hovořit o založení zvláštní věcné příslušnosti (dříve nazývané kauzální) u krajských obchodních soudů, rozhodujících v obchodních věcech v první instanci.

V této souvislosti je vhodné upozornit na poslední novelu občanského soudního řádu, tedy zákon č. 24/1993 Sb. účinnou od 1. září 1993, která vyřešila otázku možných sporů o, věcnou příslušnost v ustanovení § 104a, kde se říká:

„Věcnou příslušnost zkoumá soud kdykoli za řízení. Vysloví-li soud, že není příslušný, současně rozhodne, kterému věcně příslušnému soudu bude věc postoupena; právní účinky spojené s podáním návrhu na zahájení řízení zůstávají přitom zachovány.“

¹Viz k tomu m.j. J. Rubeš: *Platební rozkazy v novele občanského soudního řádu*, Právo a zákonnost, 1992, č. 4, s. 231, A. Winterová: *Civilní pravomoc a věcná příslušnost soudu po 1. lednu 1992*, Právo a zákonnost, 1992, č. 5, s. 270 a násl.

²K tomu podrobněji m.j. J. Hušek – F. Faldyna: *Obchodní soudnictví*, Praha, PROSPEKT-RUM 1992.

Pokud o věcné příslušnosti mezi soudem nižšího stupně a soudem vyššího stupně nebylo rozhodnuto odvolacím soudem, a soud vyššího stupně, jemuž byla věc postoupena, s jejím postoupením nesouhlasí, vrátí ji usnesením soudu nižšího stupně. Usnesením soudu vyššího stupně je soud nižšího stupně vázán.

Pokud o věcné příslušnosti mezi krajským soudem a krajským soudem zřízeným k projednávání a rozhodování věcí určitého druhu nebylo rozhodnuto odvolacím soudem, a soud, jemuž byla věc postoupena, s jejím postoupením nesouhlasí, předloží ji k rozhodnutí o věcné příslušnosti svému nadřízenému soudu; rozhodnutím tohoto soudu je vázán i soud, který věc postoupil.“

Z toho co je uvedeno shora je tedy zřejmé, že příslušnost konkursních soudů je obecně vymezena tak, že v řízení je příslušný krajský nebo městský soud, v jehož obvodu je obecný soud dlužníka (§ 3 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání). V oblasti věcné příslušnosti tak jak je uvedeno shora jsou tedy věcně příslušnými konkursními soudy soudy krajské (popřípadě soudy jim na roveň postavené, tj. Městský soud v Praze a krajské obchodní soudy). Jestliže je úpadcem fyzická nebo právnická osoba zapsaná v obchodním rejstříku považuje se konkurs nebo vyrovnání za obchodní věc a projednají ji tedy specializované soudy obchodní nebo specializované obchodní senáty krajských soudů. Není-li úpadcem osoba zapsaná v obchodním rejstříku projednají konkurs a vyrovnání jako soudy konkursní krajské soudy stejně jako jiné občanskoprávní věci. V tomto případě tedy v nespécializovaných senátech. Takto je tomu i v případě, pokud úpadce je podnikatelem podle § 2 odst. 2 obchodního zákonníku, který není zapsán v obchodním rejstříku. Tedy půjde o osobu, která podniká na základě živnostenského oprávnění, nebo osobu, která podniká na základě jiného než živnostenského oprávnění podle zvláštních předpisů, či půjde o fyzickou osobu, která provozuje zemědělskou výrobu a je zapsána do evidence podle zvláštního předpisu.

Místní příslušnost vymezuje rozsah působnosti mezi jednotlivými soudy téhož druhu. Určuje tedy, který konkrétní soud prvního stupně má určitou věc projednávat a rozhodovat. Rozlišujeme jednak obecnou místní příslušnost a zvláštní místní příslušnost. Obecná místní příslušnost soudů závisí na obecných důvodech, kterými jsou zpravidla bydliště nebo sídlo toho účastníka proti němuž směřuje žaloba. Je určena obecným soudem žalovaného, tedy soudem, v jehož obvodu má žalovaný bydliště. Za bydliště se považuje místo, kde se někdo zdržuje s úmyslem se zde zdržovat trvale. Pokud by výjimečně občan neměl bydliště, byl by místně příslušný soud, v jehož obvodu se tento zdržuje. Jestliže fyzická osoba bydliště na území České republiky nemá a ani se zde nezdržuje, bude místní příslušnost posuzována podle jejího posledního bydliště na našem území, popřípadě podle toho, kde má majetek, jde-li o majetkové právo.

Obecným soudem právnické osoby je soud, v jehož obvodu má právnická osoba své sídlo. Ve věcech obchodních je obecným soudem ten, v jehož obvodu má žalovaný své sídlo a nemá-li sídlo soud, v jehož obvodu má místo podnikání. Nemá-li žalovaný ani místo podnikání je obecným soudem ten, v jehož obvodu má žalovaný bydliště.

Obecný soud státu je určen podle skutečnosti, která zakládá uplatněné právo.

Určení zvláštní místní příslušnosti spočívá ve zvláštních důvodech, které jsou dány zvláštní povahou věci nebo osobními skutečnostmi. Zvláštní místní příslušnost je výjimkou z místní příslušnosti obecné. Uplatňuje se jen v těch případech, kdy je třeba umožnit lepší styk účastníků se soudem, zajistit důkladné projednávání věci a z důvodu hospodárnosti řízení.

Zákon rozlišuje mezi zvláštní místní příslušností danou na výběr a mezi zvláštní místní příslušností výlučnou.

Místní příslušnost na výběr daná umožňuje žalobci uplatnit právo volby soudu mezi dvěma nebo i více soudy, které přicházejí v úvahu jako soudy obecně místně příslušné. Právo volby uplatní žalobce tak, že podá k některému z možných obecně místně příslušných soudů žalobu. Podáním žaloby však žalobce své právo volby soudu vyčerpá.

Výlučná místní příslušnost znamená, že v zákonem taxativně stanovených případech je namísto obecného soudu výslovně určeno, který soud bude věc projednávat a rozhodovat.

Místní příslušnost konkursních soudů je určena obecným soudem dlužníka tak jak je citováno shora (§ 3 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání). V oblasti místní příslušnosti je tedy třeba přistoupit k aplikaci občanského soudního řádu, neboť pro konkurs a vyrovnání se použijí ustanovení občanského soudního řádu pokud zákon o konkursu a vyrovnání nestanoví jinak.

Občanský soudní řád stanoví, že pokud je věcně příslušný pro řízení soud krajský a místní příslušnost soudu se má řídit obecným soudem účastníka, stává se místně příslušným krajský soud v jehož obvodu je obecný soud účastníka (§ 85a občanského soudního řádu). Určení tohoto obecného soudu se bude lišit podle toho, zda konkurs či vyrovnání jsou podle § 9 odst. 4 občanského soudního řádu obchodní věci (tj. jde-li o dlužníka zapsaného v obchodním rejstříku) nebo nikoli. Jde-li o obchodní věc potom je třeba místní příslušnost konkursního soudu posuzovat podle § 85 odst. 4 občanského soudního řádu. Půjde tedy o soud dlužníkovy sídla, není-li ho o soud místa podnikání není-li ho, o soud dlužníkovy bydliště.

Pokud nepůjde o obchodní věc, je nutno místní příslušnost obchodního soudu posuzovat podle § 85 odst. 1 občanského soudního řádu, je-li dlužníkem osoba fyzická a podle § 85 odst. 2 občanského soudního řádu jde-li o osobu právnickou. V případě osoby fyzické, tedy obecným místně příslušným soudem bude soud jejího bydliště a nemá-li bydliště soud jejího pobytu. V případě osoby právnické pak obecným místně příslušným soudem bude soud jejího sídla.

Je třeba zdůraznit, že řízením konkursním a vyrovnacím v otázkách posuzování místní příslušnosti konkursního soudu nelze aplikovat institut místní příslušnosti dané na výběr, tedy aplikace ustanovení § 87 občanského soudního řádu. V této souvislosti je na místě uvést, že zákon výslovně neřeší otázku jak postupovat, když je řízení zahájeno u dvou místně příslušných soudů. Je tedy třeba v takovém případě vycházet z ustanovení § 83 občanského soudního řádu, podle něhož zahájení řízení

brání tomu, aby v téže věci probíhalo řízení jiné (litispendence). V takových případech tedy bude místně příslušným konkursním soudem soud, u něhož bude řízení zahájeno dříve.

V oblasti řízení konkursního a vyrovnacího platí zvláštní úprava věcné a místní příslušnosti pro projednání tzv. incidenčních sporů, tj. sporů, které byly vyvolány konkursem nebo vyrovnáním. Jde zejména o spory o pravost nebo pořadí přihlášených pohledávek, o odpůrčí žaloby, o žaloby na vyloučení věci z konkursní podstaty a pod. V oblasti věcné příslušnosti konkursních soudů, tedy podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. i) a odst. 4 písm. a) občanského soudního řádu jsou i k projednání těchto sporů příslušné soudy krajské, a to i tehdy kdyby jinak (nebyť konkursu) o těchto věcech rozhodovaly v prvním stupni soudy okresní.

V oblasti místní příslušnosti u těchto incidenčních sporů je pak zakotvena tzv. výlučná místní příslušnost soudu, který projednává konkurs nebo vyrovnání (§ 88 odst. 1 písm. j) občanského soudního řádu). Tento soud je příslušný i k projednání a rozhodnutí sporu o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů, které zaniklo vypořádáním konkursu, v tomto případě nedochází ke kolizi s ustanovením o výlučné místní příslušnosti soudu pro tento druh řízení, zakotvené v § 88 odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu, protože tento případ se vztahuje pouze na vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů, které zaniklo rozvodem (nikoli tedy prohlášením konkursu). V souvislosti s těmito tzv. incidenčními spory je třeba zdůraznit, že za ně nelze považovat spory, které probíhaly již v době prohlášení konkursu či povolení vyrovnání. Tyto spory se totiž ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání přerušují a je tedy možno v nich v budoucnu pokračovat. Návrh na pokračování takových řízení může podat správce, úpadcův odpůrce nebo nerozlučný účastník řízení. Rovněž spory, které v průběhu řízení konkursního nebo vyrovnacího zahájil správce podstaty k vymáhání dlužníkových pohledávek nelze považovat za spory incidenční neboť by k nim mohlo dojít, i kdyby konkursu nebo vyrovnání nebylo.

Pokud se týká oblasti příslušnosti funkční (instanční) je nutno ji posuzovat z hlediska ustanovení § 10 odst. 2 občanského soudního řádu, z něhož vyplývá, že o odvoláních proti rozhodnutím krajských soudů jako soudů prvního stupně rozhoduje vrchní soud. V oblasti mimořádných opravných prostředků pak by přicházela v úvahu možnost dovolání proti rozhodnutí vrchních soudů jako soudů odvolacích. V tomto případě by funkčně příslušným k rozhodnutím o dovolání v rámci řízení dovolacího byl Nejvyšší soud České republiky (§ 10a odst. 2 občanského soudního řádu).

Již vícekrát bylo uvedeno, že současný zákon o konkursu a vyrovnání vychází z pojetí tohoto institutu v prvorepublikové právní úpravě ne-li v úpravě rakouské monarchie. Proto pro srovnání uvedme některé základní rozdíly tehdejší a dnešní právní úpravy působnosti konkursních soudů.

Podle tehdejší právní úpravy byly příslušné v konkursním řízení krajské soudy. Pouze v Praze byl příslušný krajský obchodní soud, tedy kausální soud. Příslušnost tohoto soudu však byla podmíněna tím, že šlo o konkurs na jmění nebo pozůstalost

kupce nebo na jmění obchodní společnosti, jejíž firma byla zapsána v obchodním rejstříku, nebo o konkurs na jmění hospodářského a výdělečného společenstva. U obchodní společnosti a u kupce nebo pozůstalosti po něm byla tedy směřována pouze skutečnost zápisu do obchodního rejstříku, nikoli jeho správnost, tj. nezkontrovalo se, zda zapsaný byl skutečně obchodníkem podle předpisů obchodního zákonníku, ale vyžadovalo se, aby zápis v okamžiku vyhlášení konkursu nebyl ještě vymazán. Pro konkurs na jmění takové obchodní společnosti, která sice již provozovala obchodní činnost, ale ještě nebyla zapsána do obchodního rejstříku, krajský obchodní soud nebyl příslušný.

Pro určení místní příslušnosti tehdejší konkursní řád rozeznával tři eventuality. Na prvním místě rozhodovalo, zda úpádce provozoval podnik. Pokud tomu tak bylo, byl příslušný krajský soud, v jehož obvodu byl podnik. Druhá eventualita místní příslušnosti přicházela v úvahu tehdy jestliže nebyly splněny podmínky první eventuality. Nemá-li úpádce v provozu žádný podnik nebo provozoval-li svůj podnik v cizině, byl konkursním soudem ten soud, v jehož obvodu měl své bydliště, přičemž se předpokládalo, že je měl v tuzemsku nebo alespoň také v tuzemsku – vedle bydliště v cizině. Pouze v případě, že nebylo možné příslušnost opřít ani o tuzemský provoz úpádce ani o úpádcevo tuzemské bydliště nebo sídlo, poněvadž jich nebylo, byl příslušným krajský soud, v jehož obvodu byl úpádcevo majetek.

Byla-li odůvodněna místní příslušnost několika soudů, stal se příslušným ten z nich, který dříve vyhlásil konkurs. Platila zde tedy zásada předstížení, přičemž nebyl rozhodný okamžik, kdy došel návrh na vyhlášení konkursu, nýbrž teprve okamžik vyhlášení konkursu. Současná místní příslušnost několika soudů byla založena pouze v případě, že byly splněny pro všechny tyto soudy druhové stejné podmínky, důvody příslušnosti, například, že úpádce měl několik podniků v provozu nebo několik bydlišť, nebo že jeho majetek byl v obvodech několika soudů.

Jak místní, tak věcná příslušnost konkursních soudů byla výlučná. Samozřejmě, že platila zásada perpetuatio fori způsobující, že pozdější změna poměrů a podmínek neměla žádný vliv na příslušnost, byla-li již jednou založena.

Soud příslušný k provedení konkursního řízení byl příslušný také pro jiné věci. Hovořilo se o přitažlivé, atrakční síle konkursního soudu. Ta se projevovala ve dvojnásobném směru. Předně byl soud, který byl příslušný vyhlásit konkurs na jmění některé obchodní společnosti, která měla výlučně nebo také osobně ručící společníky (tedy na jmění veřejné společnosti, komanditní společnosti nebo komanditní společnosti na akcie) výlučně příslušným také pro konkurs na jmění jejího osobně ručícího společníka za předpokladu, že konkurs na jeho jmění byl vyhlášen současně s konkursem na jmění společnosti anebo sice později, ale ještě za trvání jejího konkursu.

Působnost konkursního soudu se však nevztahovala na výkon soudního prodeje věcí náležející do konkursní podstaty. K jeho provedení byl povolán exekuční soud, jehož věcná i místní příslušnost byla určována podle příslušných ustanovení exekučního řádu.

Tzv. přitažlivá síla konkursního soudu měla vliv i na spory o pravost a pořadí

pohledávek. Tyto spory rovněž rozhodoval a projednával konkursní soud, ale s jistými omezeními u sporů o pravost pohledávky, které nepatřily před soud nýbrž před jiný úřad.

Obsazení soudu

Pokud se týká obsazení konkursního soudu platí zásada, že celé konkursní a vyrovnací řízení provádí samosoudce. Senátní rozhodování tedy nepřichází v rámci řízení konkursního a vyrovnacího v úvahu. Na rozhodnutích, která jsou v rámci tohoto řízení vydávána se tedy senát nemusí usnášet. Z toho lze vyvodit, že stávající právní úprava z hlediska obsazení konkursního soudu nerozlišuje mezi oprávněním tzv. konkursního komisaře (samosoudce) a oprávněním senátu, jak to činila úprava z roku 1931.

Zákon o konkursu a vyrovnání upravuje institut obsazení soudu v § 3 odst. 3, kde je uvedeno, že v řízení konkursním a vyrovnacím rozhoduje samosoudce. Toto ustanovení tedy svou podstatou vyplývá z obsahu ustanovení občanského soudního řádu, konkrétně § 36a odst. 3 a § 36b odst. 2.

V tomto směru došlo k podstatné změně oproti právní úpravě z první republiky. Konkursní soud byl tehdy soudem sborovým sestávající ze tří soudců z povolání.

V této souvislosti je třeba se zmínit o jednom zajímavém institutu z první republiky, který ovšem současná právní úprava nepřevzala. Jedná se o konkursního komisaře.

Konkursním komisařem byl soudce z povolání, kterého jmenoval konkursní soud, jenž konkurs vyhlášoval. Konkursní komisař měl charakter samosoudce. Poměr mezi konkursním soudem a konkursním komisařem byl velmi zajímavý. Po stránce kvantitativní měl konkursní komisař více práv a povinností než konkursní soud, neboť mu příslušelo činit veškerá opatření a vydávat veškerá rozhodnutí, která nebyla zákonem vyhrazena konkursnímu soudu. Po stránce kvalitativní tomu však bylo naopak. Taxativně v zákoně uvedená a početně omezená práva a povinnosti konkursního soudu byla důležitější než práva a povinnosti konkursního komisaře. Povinnosti konkursního soudu bylo možné rozdělit do několika skupin. Do první skupiny patřila rozhodnutí, která umožňovala nebo znemožňovala činnost konkursního komisaře. Především konkursní soud konkursního komisaře jmenoval, ale také odvolával. Do druhé skupiny patřila ta oprávnění a povinnosti spočívající v dohlížení na úřadování konkursního komisaře a vyžadování si od něho kdykoli zprávu o řízení. Do poslední skupiny patřila všechna ostatní práva, resp. povinnosti konkursního soudu, totiž rozhodovat o způsobu řízení, ustanovení správce podstaty, jeho zástupce a zvláštního správce a zprostit je funkce, rozhodnout o uvolněním nebo dodatečně najevo vyhlášení jmění, potvrdit nucené vyrovnání, rozhodnout o výpočtu doplatků v konkursu výdělkových a hospodářských společenstev, povolit exekuci k vymáhání doplatků a činit opatření nutná při vyhlášení konkursu.³ Rozlišování mezi konkurs-

³K tomu m.j. F. Štajgr: *Konkursní právo*, Praha 1947, s. 37 a násl., J. Voska: *Konkursní*,

ním komisařem-samosoudcem a senátním soudem bylo zajiště z hlediska pružnosti konkursního řízení praktické. Současná právní úprava však šla podstatně dále, když senát z rozhodování zcela vyloučila a z konkursního komisaře udělala rozhodujícího soudce ve všech věcech v rámci konkursního řízení.

* * *

SUMMARY

Bankruptcy Court

The powers of courts are the body of rights and duties the courts are authorized to use in the performance of their functions.

In defining the concept of the powers of the bankruptcy court we have to proceed from the relevant provisions of the Civil Court Order, since according to the Bankruptcy and Settlement Act § 3 par. 2 the provisions of the Civil Court Order are to be used, if the Act does not provide otherwise. Within the framework of the Order the powers of Courts are dealt with by the provisions of § 7 par.1. By the Civil Court Order Amendment, effective as of January 1, 1992, the civil powers of the courts were considerably extended, in particular upon commercial and administrative matters. According to the currently effective legislation in civil proceedings the courts deal with matters of civil, labor, family, cooperative and commercial (including enterprise and economic) legal relationships, provided such relationships are not dealt with by other bodies.

As for procedural powers of bankruptcy courts we should concentrate especially on the concept of „commercial matters“. The Civil Court Order, as amended, uses the concept in many a context, e.g. in § 9 par.3,4 in defining the personal composition of the court, in § 89a in the context of the regulation of prorogation, in § 114 par.2 letter a) in the framework of the preparations for proceeding, in § 172 par.1 in the context of the regulation of payment order as well as in § 175, which relates to the draft and check proceeding.

In accordance with the traditional procedural terminology in civil procedure we mean by commercial matters the cases, which include commercial law relationships as described in the norms of substantive commercial law. The criterion for the classification of a particular relationship is the content of the legal relationship, not the legislation governing it. Therefore the concept of „commercial matters“ could be characterized as all matters, which are commercial law matters according to substantive law, regardless of the name of the legislation governing them. In the framework of civil procedure we have to put „commercial matters“ alongside the definition of other matters under the jurisdiction of civil courts. To sum up

vyrovnací a odpůrcí řády, Praha 1931, s. 268 a násl.

„commercial matters“, as seen from the viewpoint of civil procedure, are all matters of predominantly substantive commercial law character standing in line with civil, labor, family and cooperative matters. In practice the powers of bankruptcy courts will be exercised especially in dealing with cases based on commercial relationships.